

Ιερατικῶν Συνάξεων φωτεινὲς προσδοκίες...

(ἢ, Ἐπιλογικὲς σημειώσεις ἀπὸ ἑνα Ἱερατικὸ Συνέδριο)

«Σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγεν..» γιὰ τὴν ἐτήσια συνάντησι ἀνανεώσεως τῆς γνωριμίας μας (καὶ ὄχι μόνο), ἀλλὰ καὶ τῆς, ἐν εὐχαριστιακῷ σώματι, συνερχομένης εὐτάκτου συνάξεως τοῦ καθόλου ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καὶ Ἐπισκοπῆς.

Συνάντησι πραγματοποιοιούμενη στὴ γενέθλιο γῆ, στὴν ὁποία ἔλαβαν τὸ μέγα τῆς Ἱερωσύνης Χάρισμα οἱ πλείονες τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἱεροδιακόνων. Γιατὶ εὐχαριστιακὴ εἶναι κι αὐτὴ ἡ σύναξις πάντων τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων καὶ ἱεροδιακόνων ὑπὸ τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Ἱεραρχοῦ καὶ Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος συγκαλεῖ μὲν, ἀλλὰ καὶ καλεῖται συνάμα νὰ βεβαιώσει ὅλην αὐτήν, τὴν συναχθεῖσαν ἀπὸ τῶν περάτων τῆς Ἐπαρχίας του ὁμήγουριν, ὅτι εἶναι, καὶ παραμένει νὰ εἶναι, ὁ Ἐπίσκοπός των καὶ ἐκ παραλλήλου νὰ πείσει ὅτι ἀπέναντί τους δὲν ἔχουν ἕναν ἀπόμακρο προϊστάμενο μὲ ἄκαμπτο στάσι καὶ ἐπιμονή, ἀλλὰ ἕναν πατέρα οἰκτιρῶν, συνεργασίας καὶ φιλανθρωπίας, πὺν ὅλη του ἡ βιοτὴ καὶ ἡ

διακονία ἐδράζεται στὸν εὐαγγελικὸ τὸ λόγο: «ἐγὼ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν» (Ἰω. 10, 14). Γιατὶ αὐτὴ ἡ γνωριμία γεννᾷ τὴ συνεργασία, ἡ ὁποία γιὰ νὰ κυριαρχήσει ἀπαιτεῖ ὑπευθυνότητα καὶ εἰλικρίνεια. Κι ὅπως δίχως πιστοὺς ὁ ἱερέας ἀδυνατεῖ νὰ ἱερουργήσει ἔτσι συμβαίνει καὶ στὴ εὐρύτερη πνευματικὴ οἰκογένεια, τὴν Ἐπισκοπὴ, τὴ Μητρόπολη. Χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, τὰ πάντα ὑπολειτουργοῦν, ἀποσυντονίζονται. Ἔτσι, χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Ἐπισκοποῦ ἀπορφανίζεται ἡ πνευματικὴ οἰκογένεια - Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπαρχία, ὅπως καὶ χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ κληροῦ, ἀδυνατεῖ ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ ταξιδέψει τὴ νοητὴ ὁλκάδα πρὸς τὰ Ἐσχατα. Καὶ τί πιὸ ἀπλὸ καὶ κορυφαῖο παραδειγμα μᾶς χαρίζεται ἀπὸ τὸ Θεό!... Νὰ διανοηθοῦμε, δηλαδή, ποτὲ τὸν Κύριο, δίχως τοὺς μαθητὲς Του...

Ὡστόσο μὴ λησμονοῦμε πὼς αὐτὲς οἱ Συνάξεις ἔχουν βαθειὰ στὸν πυρήνα τους καὶ τὸ μέγα γεγονὸς τῆς προσδοκίας. Ποὺ ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὁρατό, ὅμως γιὰ ὅποιον σταθεῖ μὲ περίσκεψη καὶ στοχαστικότητα καὶ παρατηρήσει τὰ πράγματα, τότε συνειδητοποιεῖ, πὼς ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συναχθέντας κληρικούς, ἀκόμα καὶ ὁ Ἐπίσκοπος, ἀναμένει νὰ ξανα-ἰδεῖ τὰ πρόσωπα τῶν συνεργατῶν/συλλειτουργῶν τοῦ ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων. Ὅπως ἐπίσης κι ἐκεῖνοι νὰ ξαναδοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, ἀλλὰ καὶ νὰ συνειδητοποιήσουν, καθὼς τὰ χρόνια περνοῦν, πὼς μπορεῖ αὐτὴ ἡ συνάντησις νὰ εἶναι κι ἓνας ἀποχαιρετισμός. Δηλαδή τὴν ἐπομένη χρονιά κάποιον νὰ ἀπουσιάζουν... Ὅπως ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀκούστηκαν στὴν ἐπιμνημόσυνο δέηση...

Γιατὶ πέρα ἀπὸ τοὺς λόγους, τὶς εἰσηγήσεις καὶ τὶς ἐνημερώσεις ἐκεῖνο ποὺ στέκει καὶ φωτίζει μὲ τὸν προβολέα τῆς συναντήσεως καὶ κάτι ἀκόμα: Ἡ ἐφημερία μας... Αὐτὸ τὸ πρόσκαιρο τῆς διακονίας, τῆς βιοτῆς, τῆς κάθε μας δραστηριότητος. Διότι ἂν μὲ προσοχή, σοφία καὶ νήψη

σταθοῦμε καὶ σὲ τούτη τὴ συνάντηση, θὰ προσέξουμε ὅτι ἔχει δύο ὄψεις. Ὅπως τὸ νόμισμα. Αὐτὴ, δηλαδή, πὺν εὐδιάκριτα παρατηροῦμε καὶ τὴν ἄλλη, τὴν ἀθέατη. Ναί, τὴν ἀθέατη, ὅπου ἐκεῖ εἶναι ὅλα τὰ ζητούμενα μαζεμένα, ὅλες οἱ προσδοκίες συμπυκνωμένες καὶ βαφτισμένες μέσα στὴν ἀχλὺ τοῦ Χρόνου, μὲ πρώτη τὴν ἐφημερία μας. Δηλαδή, ἂν καὶ πῶς θὰ διαβοῦμε τὸν ἡμερήσιο κύκλο καὶ θὰ φτάσουμε στὸ αὐριο. Γιατὶ ὁ Κύριος δὲν ἔθεσε τυχαῖα στὴν θεμελιώδη, γιὰ τὴν καταρτισή μας, προσευχή Του, τὸ γνωστὸ δηλ. σὲ ὅλους μας «Πατερ ἡμῶν» τὸ χωρίο: «**Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον...**». Πολλὰ ἤθελε νὰ μᾶς πεῖ, νὰ μᾶς συμβουλεύσει. Κι ἀλήθεια, πόσοι ἔχουμε κατανοήσει τὸ ἐκρηκτικὸ περιεχόμενον τῆς λέξεως **σήμερον**. Μιὰ λέξη μὲ τόσες προσδοκίες ταμιευμένες, μὲ τόσες ἐμπειρίες δομημένη...

Γιατὶ ἂν σωστὰ προσέξουμε, μέσα σ' αὐτὸ τὸ **σήμερον** γευτήκαμε κι αὐτὴ τὴ συνάντηση, ξαναζήσαμε τὸ γεγονὸς τῆς Ἐκκλησίας «ἐπὶ τὸ αὐτό» (Α' Κορ. 11, 20) συντονισμένοι σὲ μιὰν ἱερουργία: λόγου, διαλόγου, παραμυθίας, ἀλλὰ καὶ ποιμαντικῶν ἀδιεξόδων κάποτε. (Αλήθεια, «Ποιὺς νὰ βραβεύσεις μὲ τὸν ἔπαινο/καὶ ποιὺς νὰ συνετίσεις μὲ τὸν ψόγο» [Σ. Σ Χαρκιανάκης - Ἀρχ. Αὐστραλίας]). Πὺν κι αὐτὰ ἐνεχουν τὸ νόημά τους καὶ τὴν δικιά τους σημειολογία.

Ἄλλωστε, «Στὰ σχέδιά [μας] ἡ ἡμέρα δείχνει ἀτελεύτητη» (Κικὴ Δημουλά), μόνο πὺν δὲν εἶναι... (πρβλ. Ψαλμ. 103, 19-23) Κι ὅπως ὅλα, στὴν ἐπίγειο διαδρομή μας καὶ πορεία, ἐνέχουν -ὡς θεῖο δῶρημα- καὶ τὴν κατάπαυσή τους, ἔτσι καὶ μὲ τὸ πέρας τῆς Ἱερατικῆς αὐτῆς συναντήσεως, οἱ πάντες ἀναχωροῦν πρὸς τὰ ἴδια. Κι ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ κληρὸς ἅπας. Ἀναχωροῦν, λοιπόν, «αἶροντες τὸν σταυρόν Του [ὁ καθένας]» μὲ τὴν προσδοκία: Νὰ ἀνατείλει τὸ νέο ἔτος, γιὰ μιὰ νέα συνάντηση, τὴ μακροθυμία Του πάντα... Ἀμήν.